

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 100.524 van 5 november 2001
in de zaak A. 95.365/VII-22.811**

In zake : XXX,

1080 BRUSSEL,

tegen :

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van
 Binnenlandse Zaken.

--

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Joegoslavische nationaliteit, op 8 september 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 augustus 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 22 mei 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 16 augustus 2000;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 6 juli 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 26 september 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. HERMANS, die, loco advocaat H. DOTREPPE, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur C. MISSEGHES, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de auditeur in zijn verslag toepassing vraagt van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat uit het dossier en de processtukken blijkt dat de zaak zonder verdere voorafgaande maatregelen, in een verkorte procedure, kan worden behandeld zoals voorzien door dit artikel;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 27 augustus 1999 en verklaarde zich op 30 augustus 1999 vluchteling.

1.2. Op 26 mei 2000 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 11 augustus 2000 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing als volgt :

"Betrokkene werd verhoord op 18 juli 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Albanese taal machtig is, en in aanwezigheid van haar advocaat, Mr. Hugues Dotreppe.

Uit haar verklaringen blijkt dat betrokkene een etnisch Albanese afkomstig uit Kosovo, meerbepaald uit Caralug (gemeente Malisheve) zou zijn. Omstreeks juni 1998 zouden de Servische strijdkrachten Caralug hebben aangevallen en zou betrokkene samen met haar echtgenoot en kinderen naar Gulboc (gemeente Kline) zijn gevlucht, waar ze zouden hebben verbleven tot 25 oktober 1998. Die dag zouden de Servische troepen hen wederom hebben verjaagd. Onderweg zou betrokkene haar echtgenoot echter uit het oog zijn verloren. Samen met haar kinderen zou betrokkene vervolgens via Bosnië naar Kroatië zijn gevlucht waar ze een achttal maanden illegaal zouden zijn ondergedoken. Op 30 augustus 1999 vroeg betrokkene in België asiel aan. Betrokkene is niet in het bezit van enig Joegoslavisch identiteitsdocument. Betrokkene wenst niet

meer naar Kosovo terug te keren omwille van de aanhoudende onveilige situatie en het gebrek aan toekomstperspectieven aldaar.

Er dient te worden opgemerkt dat betrokkene geen elementen heeft aangebracht die doen besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève bij een eventuele terugkeer naar Kosovo. De door betrokkene ingeroepen vrees en vluchtmotieven vloeien namelijk voort uit de onzekere en moeilijke naoorlogse situatie en hebben betrekking op de gekende vroegere algemene Servische repressie ten aanzien van de Albanese gemeenschap in Kosovo. In dit verband heeft betrokkene dan ook niet aannemelijk gemaakt dat zij in haar land van herkomst, ingeval van vrijheids- of levensbedreigende moeilijkheden op grond van de redenen zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie, geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de internationale gemeenschap die - overeenkomstig resolutie 1244 aangenomen door de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties op 10 juni 1999 - het bestuur en de controle in de provincie Kosovo in handen heeft en momenteel ernstige inspanningen levert teneinde het dagelijkse leven in Kosovo te normaliseren.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Bovendien heeft betrokkene na zijn land verlaten te hebben of na het feit dat hem ertoe gebracht heeft ervan verwijderd te blijven, langer dan drie maanden in een ander land verbleven, en dit land verlaten zonder de vrees in de zin van artikel 1, Al. A, Par. 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 25 mei 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggestuurd naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

Dit is de bestreden beslissing;

2.1. Overwegende dat in een eerste middel de schending wordt ingeroepen van artikel 2, § 2 en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet); dat volgens de verzoekende partij de bestreden beslissing geenszins haar persoonlijke problematiek "beantwoordt"; dat zij stelt dat het door haar voorgelegde probleem rechtstreeks verband houdt met haar etnische oorsprong; dat steeds volgens de verzoekende partij de bestreden beslissing enkel verwijst naar algemeenheden, nl. de naoorlogse situatie, doch niet de persoonlijke situatie van de verzoekende partij in deze naoorlogse context onderzoekt; dat zij voorhoudt dat de verwijzing naar de resolutie 1244 van de Veiligheidsraad niet relevant is; dat het feit dat de internationale gemeenschap inspanningen levert geen bewijs uitmaakt dat dit doel degelijk en effectief ter plaatse bereikt wordt; dat zij tenslotte stelt dat de motivering niet afdoende is en dat in casu de bestreden beslissing geen enkele van de door de verzoekende partij voorgelegde elementen beantwoordt;

Overwegende dat de formele motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kende, aangezien ze deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt; dat de verzoekende partij dan ook geen belang heeft bij het inroepen van een mogelijke schending van de formele motiveringsplicht;

Overwegende dat, wat de materiële motiveringsplicht betreft, de verzoekende partij er niet in slaagt aan te tonen dat de feitelijke vaststellingen van de commissaris-generaal, en de gevolgtrekkingen die hij daaruit afleidt, kennelijk onredelijk zouden zijn; dat een verder onderzoek van het middel de Raad van State zou verplichten kennis te nemen van de feitelijke toedracht van de zaak en deze feiten te beoordelen;

Overwegende dat de verzoekende partij in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de oorlog in Kosovo als reden voor haar vlucht heeft aangeduid; dat zij daarna voor het Commissariaat-generaal de verklaringen aflegde die in de bestreden beslissing werden weergegeven;

Overwegende dat de commissaris-generaal uit deze gegevens redelijkerwijze heeft afgeleid dat de verzoekende partij geen elementen heeft aangebracht die doen besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève in geval van terugkeer naar Kosovo en dat de door de verzoekende partij ingeroepen vrees en vluchtmotieven voortvloeien uit de onzekere en moeilijke naoorlogse situatie en betrekking hebben op de bekende vroegere algemene Servische repressie ten aanzien van de Albanese gemeenschap in Kosovo;

Overwegende dat de commissaris-generaal beslist dat de verzoekende partij het niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij in haar land van herkomst in geval van vrijheids- of levensbedreigende moeilijkheden op grond van redenen zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie, geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de internationale gemeenschap; dat overeenkomstig resolutie 1244 aangenomen door de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties op 10 juni 1999 het bestuur en de controle van Kosovo momenteel in handen zijn van de internationale gemeenschap, die ernstige inspanningen levert teneinde het dagelijkse leven in Kosovo te normaliseren; dat deze beslissing niet kennelijk onredelijk is;

Overwegende dat de motieven van de bestreden beslissing voldoende zijn om deze in feite en in rechte te dragen; dat de verzoekende partij geen concrete elementen aanbrengt die toelaten het tegendeel te beweren; dat zij zich in het middel beperkt

tot algemene affirmaties, die echter de wettigheid van de bestreden beslissing niet in het gedrang brengen;

Overwegende dat het verwijt dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met alle door de verzoekende partij ingeroepen feiten, geen steun vindt in het dossier; dat de verzoekende partij trouwens niet aanduidt met welke concrete feiten de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden bij zijn beoordeling;

Overwegende dat de bestreden beslissing bijgevolg zowel naar vorm als naar inhoud behoorlijk is gemotiveerd;

Overwegende dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2. Overwegende dat de verzoekende partij in het tweede middel de schending inroept “van de principes van behoorlijk bestuur, principes van machtsoverschrijding en van de algemene principes van het recht op een eerlijke en openbare behandeling van het proces”; dat zij stelt dat deze principes ‘de administratie een voorzichtigheid en zorgvuldigheid opleggen bij de behandeling van dossiers die aan hun (sic) beoordeling worden voorgelegd’; dat de verzoekende partij naar haar eerste middel verwijst; dat zij verder voorhoudt dat de bestreden beslissing geen rekening houdt met haar hoedanigheid van zigeunerin en elk verband uitsluit tussen deze hoedanigheid en de beleefde feiten, zonder deze te onderzoeken;

Overwegende dat de procedure voor de commissaris-generaal van administratieve en niet van jurisdictionele aard is; dat de beginselen inzake een eerlijk en openbaar proces bijgevolg in principe op dergelijke procedure niet van toepassing zijn;

Overwegende dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij heeft ingeroepen dat zij in haar land van herkomst moeilijkheden kende omdat zij zigeunerin was; dat zij trouwens in haar verzoekschrift geen enkel concreet element aangeeft dat aantoonde dat de commissaris-generaal onvoorzichtig of onzorgvuldig te werk is gegaan; dat uit de weerlegging van het eerste middel blijkt dat de bestreden beslissing gedragen wordt door feitelijke en juridisch relevante motieven ;

Overwegende dat het tweede middel niet gegrond is;

2.3. Overwegende dat de verzoekende partij in het derde middel de schending inroept van de artikelen 52, 57 en 63 van de Vreemdelingenwet, omdat de motivering van de bestreden beslissing, het onderzoek ten gronde toebehoort, daar waar de beslissing genomen werd in het kader van de ontvankelijkheid, alwaar enkel de waarschijnlijkheid van het relaas dient te worden onderzocht;

Overwegende dat de verzoekende partij onvoldoende duidelijk uiteenzet waarom zij de aangehaalde bepalingen geschonden acht; dat het middel niet kan worden aangenomen;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen geground middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het hoger genoemde koninklijk besluit; dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met dit beroep wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op zeventuizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijf november tweeduizend en één, door

de HH.	E. BREWAEYS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
	L. JOLIE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. JOLIE.

E. BREWAEYS.